

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. августа 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalseg Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

А П О Њ И.

Апоњи је лепо име,
А по нас је доказ нов,
Да нам јако овде свако
С допуштењем копа ров.

Знамо како Тиса свира,
Да нам свести збрише траг.
Апоњи му опонира: —
„Ти си мекан, ти си благ!

Ти закону умеш вешто
Изврнути дават' вид,
Ал остаје ипак нешто,
Као бедем, као зид.

Ал ја не дам да и други
У закону траже спас.
Ха, треба их поучити:
Ту је закон, — ал за нас.

И слободе они желе. —
Ја им велим: ево нај!
Ви сте тиче немацарске,
Па будите Vogelfrei.“

Хвала, хвала Апоњију
На тај говор, на тај дар.
Хвала, хвала Апоњију,
Искреност је лепа ствар.

Сад хоће ли Тиса сићи
Да Апоњи влада сам,
Ил ће можда (пре ће бити)
Он усвојит' његов план.

То ће време показати;
А време је ћудљив створ
Оно уме на конопцу
Завезати чудан чвор.

Почетник.

Политични преглед.

Кад човек натакне политичне наочаре — може их узајмити и од Тисе — па кад се осврне десно и лево, и преко и уздуж по Европи, а њему ће прво и прво пасти у очи панславизам. А да панславизма зајста има у Европи и да он не смера на добро, те да је опасан, томе има ваздан примера и доказа:

Зар то није панславизам, кад се у нормалне школе за децу од 6 година уведе обавезно учење мађарског језика, и то нарочито за српску, словачку и румунску децу?

Зар то није панславизам кад се словачка деца силом одводе од њихових родитеља, те силом помађарују, и то о словачком трошку?

Зар то није панславизам, кад се при избору посланика у народносним срезовима све могуће пресије, заповести и насиља чине, да се изберу владини људи и Мађари?

Зар то није панславизам, кад се затварају и гоне српске и словачке гимназије, „Матице“ и фондови им се употребљују на „добротворне цели“ — знамо већ које и чије?

Зар то није панславизам, кад се српски уредници затварају и глобе?

Зар то није панславизам, кад се у српским, румунским и словачким крајевима наметују хоћу рећи намештају чиновници све сами Мађари?

И тако даље.

Да, да, све је то панславизам (као што и

сама реч каже), јер да није Славена на свету, неби се то чинило. Да нема словачке деце не би их нико од родитеља отимао; да нема српских, словачких и румунских школа, не би нико увађао мађарски језик; да нема српске и словачке „Матице“, не би их нико гонио; да нема српских уредника, не би их нико затварао и глобио и т. д.

Из овога се види, да су Славени и друге народности саме криве, што све то тако бива.

Кад узмемо на ум, да Тиса носи увек зелене наочаре, о чему се сваки може уверити из „Борсем Јанкова“ и „Кикирикија“, онда није ни мало чудо, што кроз те зелене наочаре изгледа Тиси све зелено пред очима, а што је зелено, то је Мађарско, њему је дакле све зелено па и Славени су му зелени пред очима. И мађарска омладина је више пута показала да је зелена. Ово би могао потврдити и Керим паша својом сабљом, на коју се тако живо прилагало.

У ш т и п ц и.

Дакле у Мољу изабран Чивутин за кнеза! Зашто не браћо, кад ће може бити и јерусалимски Чивути изабрати Србина за своју општинску поглавицу.

У „Нашем Добу“ пише неки М. чланке под насловом: „Из торбе једног магарца“.

Како је виспреп, можда ће написати још и чланак под насловом: „У торбу једног магарца“, па и то послати у „Наше Доба“.

По смрти Трефоровој истакла је „Матица Срп-

ПОДЛИСТАК.

И г р а ч.

Од Мавра Јокајије.

Кад су Маври владали у Шпанији живео је у Кордови неки побожан и ваљан човек, којег су и Шпањолци и Арапи у целој Шпанији познавали као врло великог добротвора и помагача сиротиње. Он се звао Дон Хутардо Гарцијас Ечегијас Елеазаро де Есталимена ел Сенордо Бенефицизимо, или, као што га обично зваху Алабадо Сеа Диос (а то значи хвала Богу!). А ово име је он највећма волео, а и најчешће чуо, јер није прошло дана, да није коме у невољи помогао.

Делећи милостињу он је врло пажљиво поступао. Он није дарове бацао кроз прозор, што би било то исто, као да је хранио рибе морске, особито кад се помисли, да је међу двеста хиљада становника Кордованских било сокачких просијака око двадесет хиљада. Него он није жалио труда, да онамо, где је права невоља, сам лично отиде, те кад је којег невољника стално готпомагао и на ноге дигао, то је мудрије било, него да је стотини људи ма за један дан само помогао.

Будући пак да његови дохотци нису били довољни да њима намири све потребе у невољних људи, то је он

ска“ црну заставу. Да је и за живота и рада Трефоровог то учинила, не би јој се могло замерити.

Трефор је био помађарен Француз, па онако с нама поступао. А шта би тек наопако било, да је био какав помађарен Словак или Буњевац?

Мађарски листови одговарају на питање: „какав треба да је наследник Трефора?“, са: „бре, фора!“

У 38. броју „Српског Народа“, где су штампани брзојавни поздрави Герману, има и ово: „Липчанска општина кличе: „Спаси боже и помилуј сјатјешаго патријара нашего Германа и сарани јего на многаја љета.“

Све је дакле ту, само фали: Амин. ☉

П у с л и ц е.

□. Лако је то кад човека боли зуб: њега можеш кљештама извући напоље, па мир, али кад кога боли патријар, тога не можеш ни гвозденим кљештама ишчупати и курталисати га се!

— Наш учени и вредни И. Руварац назива све писце, што се не потписују правим именом под своје чланке: Бугарима и Цинцарима. Каког ли је боже, он порекла био, кад се оно потписивао Вајунов?

§. Ми лајнци видимо из најновије богословске полемике бар то, да наши учени смештеници још не знају на чисто колико има недеља у години, кад

заишао по земљи те од богаташа купио прилоге у то име. Он је имао читав списак, у којем беху побележени великаши и богаташи у околини заједно са својим дохотцима, те је Дон Хутардо заилазио редом, те купио од њих годишње прилоге за сиротињу. Већ су се богати људи од њега већма плашили него од Мавра шпањолских.

— Дон Естебане! Ви сте добили десет хиљада реала. Сетите се и оних, који немају ништа.

— Јесте, али при боју бикова изгубио сам две хиљаде реала.

— А ко их је добио?

— Дон Гедонио и Дон Кристобал

— Кад сте ви могли у боју бикова да изгубите две хиљаде реала онда ви можете и за сиротињу бар двеста поклонити.

Дон Естебан направи кисело лице и пружи новце.

Сад је дошао ред на Дон Гедонија и Дон Кристобала.

Ваша господства су добила при боју бикова две хиљаде реала. Дон Естебан, који их је изгубио, дао је већ двеста реала на сиротињу. Дакле је право и поштено, да ваша господства, који сте те новце добили, двапут толико дате.

Господства се почешу по глави и плате.

Дон Амброзио је окорела тврдица: Он баш вечера:

ваља које еванђеље читати и како се која црквена књига зове.

*

*. У Бугарској су разбојници заробили једног фотографа. Па ко ће им онда скинути (т. ј. фотографисати) кнеза?

*

— Италијански председник министарства Кришти путује (по Бечу, Монакову и т. д.) А кад ће већ наш Никола Христић путовати?

*

+ . Nijesmo nakani vrijedjati gosp. episkopa Jurja Brankovića, dapače radi bi bili da mu nješto po volji učinimo. Pa hajd neka na to posluže ovi redci. (Hvaljen Isus!)

*

×. У београдском двору још се једнако пије пиће, што се зове: Lacrimae Christi. Но то је вино познато из Напоља. (Дакле напоље с њим!)

На оном свету.

За ручком при амвросији и нектару.

Доситије Обрадовић. Зар ти, Атанасије, ниси никад прочитао моју „Христонију сирјеч Благе обичаје“?

Атанасије Николић. Како не бих прочитао, та и ја сам сам написао „Буквицу среће и блаженства“. А шта вам даје повода да ме то питате, зар се ја не владам по правилима пристojности?

Доситије Обрадовић. Синко мој, ја колико те познајем видим да си ти врло уљудан и ваљан човек, али читам у „Поменику“ М. Ђ. Милићевића

црне роткве и хлеба, а Алабадо Сеа Диос ступи унутра и иште прилог за сиротињу.

— Ето видите, господине, да и ја једем роткве и хлеба!

— Па баш за то, што не издајеш новце на шта друго, знак је, да ти много новаца остаје. Ти видиш како је жалосно јести роткве и хлеба и онда кад човек има доста новаца, да како ли тек мора бити онда, кад је човек приморан да то једе! У осталом и за тебе је боље да даш сиротињи него да не даш. Јер кад им даш, онда ће они бити поштени људи, а ако им не даш, они ће бити приморани да краду и харају, па кога ће пре напасти, него тебе! За то дакле дад' брзо педесет пеза па онда месец дана једи свој хлеб без роткве, па ћеш накормити то што си дао.

Једанпут сретне он на улици у Мадриду Дона Лоренца Мендоцу ди Валенцију.

Пречасни господине! Чуо сам како сте дивну предрику држали на дан Тодос-Лос-Сентоса о добродетељи потпомагања сиротиње.

— Чули сте? Зар се и у Кордови о томе говори?

— У целој земљи нема другог разговора него о томе. И мене је говор тако дирнуо, да нисам могао срцу одолети, да вас пречасни господине, одмах не потражим и замолим. . .

на стр. 433. да си „према млађима прек, груб, и често, невоспитан“ био на земљи.

Атанасије Николић. То није моје да судим, то тако пишу сад после моје смрти они, који су ме за живота узели за професора и ректора „Лицеја“, и они, којима сам ја уредио прву земљеделску школу, засадио топчидерски парк и завео фабрику за ћебета и сукно, па ваљда су људи сад после моје смрти ради, да ми на томе захвале, те ме називају грубим и невоспитаним.

Ђорђе Рајковић. Међер сам ја онда боље прошао од брата Атанасије!

Јосиф Панчић. А како то?

Ђорђе Рајковић. Ето тако: О мени нема ни речи у „Поменику“, ма да сам ја пре умрло него наш велезаслужни Панчић, дакле било је времена, да мој бивши колега (и учитељством и списатељством) М. Ђ. Милићевић и мене бар којом речи помене, бар за љубав оних силних књижевно-историјских чланака, које сам само ја могао написати, јер сам многе изворе само ја нашао и сачувао.

Лукијан Мушицки. Бива то да се и заборави. Ено на пример у „Историји српске књижевности“ од Стојана Новаковића нема ни спомена о песнику дру Лазу Костићу, ма да је овај до изласка те „Историје“ увелико већ писао и многе класичке песме штампао, а и „Максим Црнојевић“, је већ био дотле написан и штампан.

Вук Караџић. Збиља, Лукијане, проналазачу писмена „ђ“, нисмо одавно филологисали. . .

Јован Хаџић-Светић. Зар вам је мало било! Маните се тога погла. Него шта је, Вуче, са твојим делима? Чујем да се српска влада латила да их изда о државном трошку. Па како напредује ствар?

— Да вам дадем предрику ту да је прочитате? О драге воље! Имам је у рукопису.

— Боже сачувај! Нисам вас с тога потражио, него да иштем пет стотина лојдора за моју сиротињу.

Дон Лоренцо извади тужно кесу с новци и рече уздишући:

— Ево, па нек вас. . . .

Једном је Дон Хутардо опет, тако путовао да купи милостињу и кад је на својој мазги са прапорцима јахао кроз шуме на обали Гвадалкивира опази неког Арапина, који сеђаше на сред пута и играше сам са собом шаха.

Као што је познато ништа није луђе, него играти шаха сам са собом.

Дон Хутардо се пун чуђења заустави и дуго време гледаше шта Арапин ради. Овај се сасвим задубио у игру, повлачио је у дугим паузама фигуре и изгледало је, да га партија јако занима. Напоследку се Дон Хутардо не могаше дуже устезати, него запита:

— Чији си ти син, честити човече?

Арапин повуче фигуру и онда ће тек рећи:

— Мој је отац био Бен Мутасем, а ја се зovem Абу Ризлан, ако баш хоћеш да знаш, честити ђауре!

— А шта ти радиш овде, добри Абу Ризлане, сине Бен Мутасамов?

— Играм шаха, као што видиш.

*

Вук Караџић. Па врло добро. Пре две године изишла је прва књига...

Коста Трифковић. Но врло рђаво уређена и пуна погрешака стварних и штампарских.

Вук Караџић. Дакле пре две године изишла је прва књига; а како мојих дела има 49 (Види Милићевићев „Поменик“), то дакле треба 98 година, док све изиђе. (Само нека господа одборници буду дотле живиздрави и вредни!)

Јован Хаџић-Светић. Ха, ха, ха! Па дотле ће и твоје „Јота“ већ застарити и доћи какав нов правопис.

Људевит Гај. На сваки начин хрватски, лативицом!

Др. Данило Медаковић. А што си се ти ђорђе данас тако намргодио.

Ђорђе Магарашевић. Та баш и ја мислим на Милићевићев „Поменик“, па ме једи, што се у набрајању мојих дела не спомиње ни једном речи једно од мојих најважнијих...

Др. Данило Медаковић. Ваљда није изостало твоје — —

Ђорђе Магарашевић. Јест, јест, моје „Путовање у Србији“, о њему нема ни спомена, ма да су већ два издања изишла на свет.

Доситије Обрадовић. Но, па кад и од „Поменика“ изиђе друго издање, ја сам уверен, да ће вредни и честити писац своје дело попунити и поправити...

Ђорђе Рајковић, Атанасије Николић, Ђорђе Магарашевић и други (једногласно). Томе се и ми надамо и то нам је једина утеха!

Л е к.

Мајстор Арса вредни
беше срца мека;
мекша него што се
личи за човека,

Градио је браве,
велике и мале,
па чекићем макљ'о
лако к'о од шале,

И срећан би био
у занату своме,
али — — — (ово „али“,
свуд се нађе бо'ме).

По кући му бесни
газдарица љута,
тешко оном, ко јој
не склони се с' пута,

А он, добра душа,
вечито се склања,
њег вређа свађа,
макар и најмања.

Али једног дана,
узаврела кућа
ни најљућа змија,
није била љућа,

од бесноће Пеле
и од њене вике;

— Тако зар сам самцит?

— Ја нисам сам.

— Па да ко је други?

— Онај, који се свуда налази, господ бог, велики Алах.

— Па то ти имаш силног и моћног суиграча!

— И праведног.

— Па ко ће сад добити партију?

— Без сумње ћу ја изгубити. Ево видиш, је л' да имам право? Једанпут да се повуче фигура, пак сам „мат.“ Данас не могу више играти.

— А зашто не?

— Јер сам изгубио већ све новце.

— Дакле ти с Алахом играш на новце?

— Дабогме, и у овој партији сам изгубио педесет златника.

— Па како ћеш их послати Алаху?

— Обично кад изгубим, а Алах пошље к мени каквог побожног и честитог човека, који ту изгубљену своту од мене прими и подели међу сиротињом. То је онда толико, као да сам те новце дао Алаху. Данас си, чини ми се, ти послан од Алаха, за то узми ових педесет златника и подели их сиротињи.

Дон Хутардо се веома обрадује овако богатоме поклону и беше врло задовољан. Пошто је прошао сву

Шпанију унакрст и то са добрим шићарем и враћајући се у Кордову није пропустио, да побожнога Арапина опет походи и да га запита, да ли је од онога доба опет штогод изгубио.

И заиста он га опет затече на сред пута где седи и с највећом пажњом игра шаха.

Он застане и причека док се партија свршила.

— Да ли ћеш и данас изгубити, Абу Ризлане?

— Данас нећу. Данас имам среће. Још једанпут да повучем, пак је Алах „мат.“

— Лепо! Дакле данас си у добитку?

— Јест. Добио сам од Алаха пет стотина златника.

— Па ко ће теби сад ту своту исплатити?

— Обично је, да кад Алах изгуби, а он ми пошље каквог побожног и честитог човека, који ми добивену своту исплати. Данас си, чини ми се, ти онај човек, кога ми је Алах послао, да ми исплати пет стотина златника.

При овим речма напери честити Арапин пун пиштољ у прси поплашеног Дон Хутарда, који му жалосним лицем пружи кесу с новцама.

— Алабадо Сеа Диос! рече Арапин, пошто је новце пребројао и празну му кесу вратио.

— Неће ме Алах више теби шиљати!

а сиротом Арси,
већ се дигле кике! . . .

У то шегрт Макса
шаљивчина права,
упртио локот,
к'о детиња глава.

„Де мајсторе драги,
ја већ ево сушта;
привежидер локот
госпођи на уста!“

Насмија се јадник
на шегрину шалу,
на чекићем снажним,
тресну по асталу, . . .

Где Пелини гласп
стишаше се с места!

Па и срдње њене
у једаред нешта!!

Др. Назбулбуц.

Зашто неки поштују прасице.

У средњем веку било је пуно племића, такозваних „Raubritter“-а, који су глобили и плачкали путнике. Ти племићи били су пљенићи, јер су — пљенили. Но дође ето доба, да сад пљене оне, који хоће да постану племићи.

Тако је изашло на видело, да је касапин Фегер добио мађарско племство за 8000 форината. Мора се признати, да је јефтино пазарио; та чак и какав кинески или јапански орден стао би га скупље. Е алшта ћемо, кад је човек знао изабрати време. Пре су се добијала племства најлакше за време ратова, кад је држава била у опасности, а сад се добијају мађарска племства најлакше онда, кад дођу избори за земаљски сабор, те је Тисина влада у опасности. Касапин Фегер обећао је лане 8.000 фор. за подмићивање Стојачковићевих бирача у белоцркванском срезу ако му подаре племство; жупан Ормош је то јавио министру унутарњих дела, и погодба и племство беше готово.

Данас је то доказано и сваком познато, па ницом ништа. Нико да бар приближно израчуна: колико је прасица, свиња, телади и волова морао заклати Фегер, док је заслужио на њима 8000 форината, које даде за племство? Нико се не труди да прорачуна и знаће: Колико је пути више пролио Фегер у касапници вољуске крви, но што су други мађарски племићи пролили на бојишту „душманске крви“, пре но што дође до залишних 8000 фор. и племства? Напоследку, нико се не труди да знаће бар то: вреди ли Стојачковићев избор онолико покланих прасица и телади, не за владу, него за народ?

У осталом, како се дознаје из писма жупана Ормоша, од оних 8000 фор. употребљено је само 4.000 фор. на Стојачковићев избор, а осталих 4.000 фор. послато је у Пешту, да се употребе око других

избора владиних посланика. Бивши касапин Фегер, сада немеш од „Мерцифалви темеш-жадањи“ има права да буде јако уображен. Ја знам многе пијанице, скитнице, који кад прођу поред ма какве крчме, поносно накривљују шешир и веле: „У овој крчми узидана је и некоја моја цигла“. Тако и бивши касапин Фегер, кад прође поред ма кога владиног посланика, може са пуним правом рећи: „И за твоју љубав је цикнуло много моје прасе;“ или може рећи: „И због тебе сам ја продавао „лунгенбротен“ са 2 новч. скупље по свакој фунти“.

Господин Стојачковић сада уредник „Српског Дневника“, [или како га зову: „Српског Бедника“] пролази од сад сигурно са већим пијететом поред касапница, но што је то пре чинио. Да је то за цело тако, сведочи нам та околност, што његов „Српски Дневник“ са особитом наклоношћу поступа према многим свињама и подобном. До сад нисмо то могли разумети и замерали смо му често, е ал сад је свим другојаче. Редакција тога листа заједно са уредником, има у себи клицу благодарности, и то им се мора уписати у заслугу.

А напоследку ко зна, колико ће још прасица цикнути, колико ће волова јаукнути, колико ће касапа купити мађарски немешаг, да се може отуда продужити век „Српском Беднику“.

Нека нас дакле ни мало не чуди, ако нам се с оне стране буде кадшто довикивало: „Поштујмо прасице!“

Сањао сам . . .

Сањао сам да сам моћан,
и да имам власти;
сањао сам, да сам богат,
кол'ко, не знам каз'ти.

Сањао сам, да сам младић,
од двадесет лета;
сањао сам, да сам бољи,
од целога света.

Сањао сам, да је Српству
зарудила зора;
сањао сам, да му патња,
већ престати мора!!

Сањао сам, да је правда,
на земљу се сипла;
сањао сам, да Србију,
није мимоишла:

Сањао сам, да се слава,
ерпска опет роди;
сањао сам, да је време,
дошло већ слободи!

Сањао сам . . . али залуд,
кад је сан тек био;
а јава ме одмах сети:
ти си болан — снито!

Др. Назбулбуц.

Скоро невероватан догађај при игрању валцера.

— Валцер се почиње. Смем ли вас замолити да одиграмо неколико пута унаоколо.

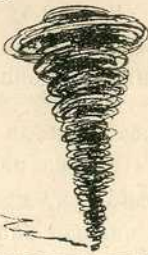
— Глете само како дивно играју та наша деца. Заиста грацијозно!

Дивота их гледати. Тако одушевљење! Такав занос! Та врте се као чигра.

— Ко би још коло играо?! Ово је игра. Заиста, чаробан вртлог. Гледајте само!

— Ај, ај! Шта то би од њих!

— У помоћ, људи, у помоћ!

— Ох, боже, боже!! . .

— ?!?!?!!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Фрајла — мушкара!

Фрајла Тинка к'о мушкара пуши;
питали је, да каже по души:
Дал' налази у пушењу сласти?
А она ће искрено им касти:
„Кад задимим са мојом цигаром,
„па са њеним посиграм се жаром,
„мирис диван заношљиво мири
„па у грудма слике бујне шири,
„А у диму те чаробне траве,
„Видим само — лепе *мушке* главе;
„Па кад тако мисли ме занесу
„Међ' *мушкиње* увек ме однесу,
„А *без ових*, жалосна нам нана
„Не вредимо — *цигару дувана!*

Др. Казбулбуц.

Бубнуотека.

I.

Драги мој Ђорђе

Кад би тео ову моју цедуљицу за важност у
потребио, у име позивнице ти би и дошао код мене
т. јест. нота бене још поред тога и винца донети
дати малер приповедам, изванредни — —

учител

II.

У Л... 9. Јануара 1887.

број 21

Г. Кнеже!

Званично јављам вам да ми не повашем обичају
на зактевање ни нашта не подписано остане и ни
каквог одговора недајете, јер ово ја званично се
обраћам и у једно биће протоколирано, да ми се има
одговорити.

Г. Кнеже, на питање кад ћу плаћу добити то-
је прво:

друго децама уредно не долазе

а треће да се и бележник на одвог подпише

а четврто да ми се 48 сати тачно одговори

а пето јављам небојте се даћу солгабирову јавити.

већ дође време тужби да ви мене ћете тужити

а ја ћу одговарати, као што сам и јесенан дужен бијо

Споштовањем

Сима К..... с. р.

учителе

Гледао сам....

Гледао сам тол'ко пута,
каквог старог чичу,
како вара самог себе
свету на видуку.

Како косу своју седу,
бојадише црно,
као кад би капут стари,
по ново преврно.

Како леђа своја стара
силом само мучи,
а од младих жена неће
још да се одучи.

Али залуд јадни чико,
године те спрече,
кад прохује, онда нема:
„*протри овет зече!*“

Др. Казбулбуц.

Прави Енглез.

— Келнер, ово је фришак хлебац ал ја бих хтео
старог хлеба.

— Жао ми је, али немамо.

— Па добро, ја ћу чекати док се овај осуши; сад
га не могу јести, јер је одвећ фришак и мекан.

Није налик.

Он. Драга жено, баш сад долазим од молера. Сутра
ће бити мој лик готов — видићеш како је верно портре.

Она. Ако је верно, онда не може бити налик
на тебе.

Из живота Фридриха II.

Фридрих II. умео се јако разлутити, али само је-
дна лепа реч, па се он опет умири. Једнога дана извра-
ти га његов кочијаш. Краљ се срећом није озледио, али
пун гњева потегне штапом на старога кочијаша свог да
га удари, на то ће овај рећи: „Ваше величество, вас држе
за најславнијег војсковођу на свету, па ипак сте и ви по
некоју битку изгубили. Па тако сам и ја данас изгубио
битку и то прву за пуних тридесет година!“ — Краљ се
на ово насмеја и љутина га пређе као руком однесена.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

Први календар за 1889. годину.

Сад је баш изишао из штампе:

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-
продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

ЗА КРАТКО ВРЕМЕ ИЗИЋИ ЋЕ:

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

који је богато урешен најновијим и најлепшим
сликама уз најодабранији и разноврстан садржај,
као и до сад што је доносио.

Ми смо се потрудили да овај највећи буде
и за 1889. год најбољи, најлепши и по томе нај-
јефтинији српски календар, као што је то и до
сада вазда бивао, што ће у осталом за кратко
време сам „ОРАО“ најбоље потврдити, а ми ово
само међутим укратко јављамо поштованој пу-
блици и нашим дојакошњим комисионарима,
који нека се изволе унапред пријавити колико
којег календара да им пошљемо.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА у Н. САДУ,
издавалац „Орла“ и „Царића“.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв. Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучилищахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде датак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
" " II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 н.
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладки штампарии од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампариија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 22. марта

1888. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ : сваки дан у 5 и по сахати после подне.
Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ : изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД : сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ : средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.
У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

НЕГОВАЊЕ ЗДРАВЉА.

Др Милера балзам за предохрану од грчева. Овај се балзам даје и препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, напетости, блувања, пролива, ветрова : код грчева у цревима (колике) успех је за тренутак постигнут. Даље је добар код свију дуготрајних и слабећих болести, јер потпомаже варење. Ово дивно средство не треба да фали ни у једној кући, особито по селима. Цена је једној боци 1 ф 50 н., 1/2 боце 80 н.

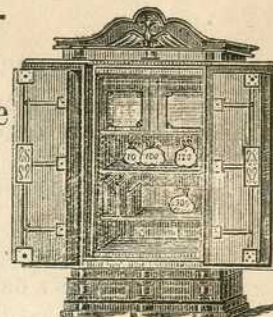
У Новом Саду може се прави добити само код Љ. Стефановића трговца и у Сарајеву код Ј. Сора, специјалисте.

Главни депо за разашилање: Ј. Милер, апотекар у Кронштату у Ердељу. (J. v. Miller, Apotheker, Kronstadt, Siebenbürgen.) Шиље се поштом сваки дан. 8—8

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Борђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

12—18